

Dr. Beeker

Autoriteitsconflicten

Zelf heb ik eigenlijk mijn hele leven moeite gehad met autoriteit. Misschien heeft dat te maken met mijn opvoeding, dat zou kunnen, maar een deel is genetisch bepaald. Tijdens het doorspitten van de stamboom van de familie Beeker, gemaakt door een werkloze achterneef, kwamen we er gezamenlijk achter dat geen enkele Beeker ooit in overheidsdienst is geweest. Gelukkig kan ik er dus niets aan doen, dat ik me altijd vreselijk boos maak over het optreden van sommigen die zich een autoritaire toon aanmeten meestal op basis van een uniform of iets dergelijks.

Tijdens Oud en Nieuw stonden we met zijn allen vuurwerk af te steken, toen er een aantal agenten per fiets voorbij kwamen. Tot zover Ok zou je zeggen; meer blauw op straat, en zo. Maar als dan één van die agenten geen voorlicht heeft, wil je daar toch iets over kwijt toch? Nou, die agent kwam wel even melden dat wij moesten oppassen met vuurwerk, maar toen het over zijn lampje ging gaf hij niet thuis. Twee dagen later zie ik die agenten fietsen door de Dorpsstraat

(en op dat stuk mag je niet fietsen), om vervolgens andere fietsers te bekeuren wegens het ontbreken van een fietslicht! Kijk, daar kan ik niet tegen en dan word ik boos. Maar ik heb tijdens mijn schoolcarrière geleerd dat je beter je mond kan houden. Na ontelbare keren op de gang te zijn gezet en ook twee maal te zijn geschorst, weet ik mijn mond wel te houden. Maar ook mijn vrouw Jolande is anti-autoritair en meisjes werden op school niet zomaar de klas uit gebonjourd, dus Jolande houdt haar mond niet. Vervolgens begint die agent tegen Jolande uit te varen en kon ik er alleen maar tussen springen. Gelukkig liep alles met een sisser af.

In ieder geval, ik weet hoe dat is met autoriteit. Ieder kind in de groei loopt op een bepaald moment tegen dit soort situaties aan. Bo, onze jongste, is nu 13, maar als ik had gezegd dat ze 16 is, zouden jullie het ook geloven. Dus wat gebeurt er? Die kinderen zien er niet alleen ouder uit, ze denken ook dat ze dat zijn. Wat dat betreft is iedere generatie weer een stapje sneller, ik werd op mijn 16e niet te genieten en nu is dat dus met 13. Wat me opvalt aan de huidige groep van 13 jarigen is dat ze ook voor ouders weinig ontzag tonen; sowieso zijn vaders en moeders van vriendjes en vriendinnetjes eigenlijk aliens en zo behandelen ze je ook. Daar moet je dus als leerkracht en

als ouder wel tegen kunnen en in mijn praktijk krijg ik de laatste tijd heel wat signalen dat dit niet voor iedereen even gemakkelijk is.

In korte tijd heb ik te maken gekregen met vier kinderen, waarbij zowel de school als de ouders eigenlijk niet weten wat te doen. In bijna alle gevallen gaat het over kinderen waarvan de ouders werken. De kids zijn daardoor al zelfstandiger geworden, want ze moesten al op jonge leeftijd voor zichzelf zorgen. En nu het zover is gekomen dat de puberteit gaat spelen, willen die kinderen nog meer zelfstandigheid. Ze willen 's avonds het dorp in en lekker 'chillen' met de vriendjes. En ze willen in het weekend naar de disco en ga zo maar door. Eigenlijk de zaken die wij op ons 16e wilden. Het probleem is dat de ouders aan de ene kant wel willen toegeven –ze waarderen het ook wel dat die kids zo zelfstandig en sociaal zijn– maar aan de andere kant willen ze wel afspraken maken; hoe laat thuis en is het huiswerk wel af en dat soort dingen.

Met Bo zijn dit soort afspraken goed te maken, wij begrijpen heus wel dat ze na school nog wil 'chillen' en zijn al blij dat ze ons per SMS laat weten hoe laat ze thuis is. Maar in veel gezinnen lukt het maken van deze afspraken niet zo goed, er ontstaan ruzies en de posities verhardten zich. Uiteindelijk ontstaan er loopgraven en de situatie escaleert. Van de kids bij mij op de praktijk zijn er twee uit huis gegaan naar een opvanghuis. Dat is toch zonde?

Ik herken dit soort autoriteitsconflicten maar al te goed, en zoekende naar een oplossing denk ik dat de oplossing in communicatie ligt. Wat mij opvalt is dat opeens heel veel mensen zich met zo'n kind bemoeien. De school heeft natuurlijk de leerkracht, de laagcoördinator en de jeugdzorgcoördinator. Die schakelen dan de ambtenaar van jeugdzorg in en als het tegenzit volgt een uithuisplaatsing, waarbij zich nog meer hulpverleners met dat kind bemoeien. De essentie van het conflict: de communicatie tussen ouder en kind wordt volledig naar de achtergrond verdreven, eigenlijk wordt het kind beschouwd als ziek en dat heeft tot gevolg dat de behandeling zich helemaal op dat 'zieke' kind richt. Soms wordt er meer kwaad gedaan dan goed.

Laten we het klein houden. Als er nou eens een scheidsrechter zou zijn die regelmatig de grenzen trekt en de communicatie tussen de kibbelende gezinsleden in goede banen leidt, dan is er toch al veel opgelost? Sinds kort hebben we Annemiek in dienst; Annemiek is maatschappelijk werkster en is opgeleid om in dit soort conflicten te bemiddelen. Voordelen: het blijft binnen de praktijk, het wordt niet gestigmatiseerd en het is laagdrempelig. Het is bovendien niet aan een budget gebonden en je kunt zo vaak afspreken als nodig. Volgens mij is dat de oplossing, want zowel ouders als kinderen moeten nog veel jaren samen door toch?

Jaco Beeker
www.drbeeker.nl
info@drbeeker.nl

Ongeneeslijk ziek, wie zorgt er voor mij?

De Stichting Thuis Sterven De Ronde Venen geeft woensdag 26 januari 2011 haar jaarlijkse lezing. Ditmaal is zij verheugd dat de bekende pastor Marinus van de Berg de lezing zal verzorgen. Marinus van de Berg schreef tientallen

mij? Voor de twintig adequaat opgeleide vrijwilligers van de Stichting, die regelmatig mensen in de laatste fase van hun ziek zijn begeleiden en door hun aanwezigheid en hun inzet de patiënt en diens familie

